
Dwing hen in te komen!

Een preek gehouden op zondagochtend, 5 december 1858, door C.H. Spurgeon in de Music Hall, Royal Surrey Gardens.

<https://charlesspurgeon.nl/wp-content/uploads/2018/02/Dwing-hen-in-te-komen.mp3>

En de heer zeide tot den dienstknecht: Ga uit in de wegen en heggen; en dwing hen in te komen, opdat mijn huis vol worde. Lukas 14:23

De noodzaak om dit gebod te gehoorzamen, namelijk om diegenen te dwingen in te komen, die nu nog dralen op de wegen en in de heggen, is me zó op het hart gebonden, dat ik de inleiding maar oversla en direct begin. O, u die nog vreemdeling bent van de waarheid in Jezus, hoor dan naar de boodschap die ik u breng. U bent gevallen, gevallen in uw vader Adam. U bent ook gevallen in uzelf, door uw dagelijkse zonden en uw voortdurende ongerechtigheid. U hebt de toorn van de Allerhoogste opgewekt. Zo zeker als u gezondigd hebt, zo zeker moet God u straffen als u volhardt in uw ongerechtigheid. Want de Heere is een rechtvaardig God en zal de schuldige geenszins sparen. Maar weet u niet (en hoe lang verkondigen wij u dat al?) dat God in Zijn oneindige goedheid een weg heeft bedacht waardoor Hij u, zonder enige inbreuk op Zijn eer, genadig kan zijn?

Tot u die schuldig bent en geen genade verdient, richt ik mij in het bijzonder. Jezus Christus, waarachtig God uit waarachtig God, is nedergedaald uit de hemel en is ons zondig vlees gelijkvormig geworden. Ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria, leefde Hij hier op aarde in voorbeeldige heiligheid en tegelijk in het diepste lijden, ten einde Zijn leven te geven voor onze zonden. “Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen.”

En daarom is de weg naar uw zaligheid zo eenvoudig te verklaren: ‘Die in Jezus Christus gelooft, zal zalig worden.’ U, die alle geboden van God overtreden en Zijn genade veracht hebt, wordt genade verkondigd, want: “Een ieder die de Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden.” “Want dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.” “Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.” “Waarom Hij ook volkomen kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.”

Het enige wat God van u vraagt, en hetgeen Hij vraagt dat geeft Hij u, is een eenvoudig zien op Zijn bloedende en stervende Zoon. Dat u uw ziel toevertrouwt aan Hem Die alleen kan redden van dood en hel.

Is het niet verbazingwekkend dat de mensheid niet unaniem instemt met de verkondiging van dit evangelie? Je zou toch denken dat, zodra deze woorden: ‘Wie gelooft zal zalig worden’, niemand van u uitgezonderd, en ‘Die ieders zonden en ongerechtigheden wegwerpt’ geprekeet worden, men Christus aan zou grijpen en alleen nog maar op het kruis zou zien. Maar helaas, onze hopeloos verdorven natuur en ons verdorven karakter verachten deze boodschap. De uitnodiging voor dit feestmaal van het evangelie wordt afgewezen.

Er zijn velen van u die, door uw zondige werken, tot op deze dag nog vijanden zijn van Hem, Die Zijn Zoon gaf als een rantsoen voor velen en Die Hem tot op heden nog aan u laat verkondigen. Hoe vreemd het ook is, het zij zo en daarom de noodzakelijkheid van onze tekst: “Dwing hen in te komen.” Kinderen van God, u die gelooft, u heb ik deze keer weinig te zeggen. Ik begin direct met de kern van de zaak. Ik dring achter diegenen aan die niet willen komen, die zich op de wegen en in de heggen bevinden. Het is mijn plicht om op dit moment het bevel “Dwing hen in te komen” te gehoorzamen.

Ten eerste moet ik uitgaan om u te zoeken en ten tweede moet ik u dwingen om in te komen.

Ten eerste moet ik dus uitgaan en u zoeken. Als u de verzen leest die vooraf gaan aan onze tekst, zult u een uiteenzetting van dit bevel aantreffen. “Ga haastig uit in de straten en wijken der stad en breng de armen en verminkten en kreupelen en blinden hierin.” En dan verder: ‘Ga uit in de wegen en breng de zwervers en de rovers binnen.’ En ‘in de heggen’; en breng diegenen binnen die geen plek hebben om hun hoofd te ruste te leggen en die onder de heggen liggen. Breng ze binnen en dwing ze in te komen.

Ja, ik zie u vanmorgen, u die arm bent, ik moet u dwingen in te komen. U bevindt zich in armzalige omstandigheden, maar dat is geen verhindering voor het Koninkrijk der hemelen, want God heeft degene die in voden loopt en die geen brood heeft om zijn maag mee te vullen niet ontheven van Zijn genade. Als er al onderscheid gemaakt moet worden, dan is dat een onderscheid in uw voordeel. “Tot u is het woord dezer zaligheid gezonden”, want “De armen wordt het Evangelie verkondigd.”

Maar in het bijzonder moet ik spreken tot u die geestelijk arm bent. U hebt geen geloof, u hebt geen deugden, u hebt geen goede werken, u hebt geen genade en wat u nog armer maakt, u hebt geen hoop. Ah, mijn Meester stuurt u een genadige uitnodiging. Kom en wees welkom op de

bruiloftsmaaltijd van Zijn liefde. “En die wil, neme het water des levens om niet.”

Ik moet u vastgrijpen, hoewel u met het smerigste vuil bezoedeld en in vossen gekleed bent. Hoewel uw eigengerechtigheid als een wegwerpelijke kleed is geworden, moet ik u vastgrijpen en u als eerste uitnodigen en u zelfs dwingen om in te komen.

En nu ik u wat beter bekijk, bent u niet alleen arm, maar ook verminkt. Er was een tijd dat u dacht dat u zonder Gods hulp uw zaligheid wel kon werken. U had wat goede werken, een trouwe kerkgang en u kon zelf wel in de hemel komen. Maar nu bent u verminkt, het zwaard van de wet heeft uw handen afgehakt. Nu kunt u niet meer werken, u roept in bittere klacht:

‘De beste werken van mijn handen, kunnen niet voor Uw troon bestaan.’

U hebt geen kracht meer om de wet te gehoorzamen. U voelt dat, als u het goede wilt doen, het kwade u bijligt. U bent verminkt, u hebt alle hoop op zelfverlossing verloren en alle pogingen daartoe opgegeven, omdat u verlamd bent en geen armen meer hebt. Maar u bent nóg slechter af., want als u uw weg naar de hemel niet met uw handen kon bewerken, kon u tenminste nog via de weg van het geloof erheen lopen. Maar u bent even verminkt aan uw voeten als aan uw handen. U voelt dat u niet kúnt geloven en dat u zich niet kúnt bekeren en u kunt aan de voorwaarden die het evangelie stelt niet beantwoorden. U voelt dat u volstrekt verloren bent, krachteloos in elk opzicht om ook maar iets te doen wat God kan behagen. En u schreeuwt het uit: ‘O, kon ik nu maar geloven, dan zou het gemakkelijker zijn, maar ik kan het niet, Heere, verlos me, mijn hulp is alleen van U.’

In dat geval word ik ook tot u gezonden. Voor u moet ik de met bloed bevleete banier van het kruis omhooghouden. Tot u preek ik dit evangelie: “Die de Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden.” En tot u roep ik: ‘Die wil die kome en die neme het water des levens om niet.’

Maar er zijn ook nog anderen. Bijvoorbeeld u die stilstaat. U staat stil tussen twee mogelijkheden. Het ene moment bent u serieus gestemd, maar op het andere moment lokt de vrolijkheid van de wereld u weer weg. De vooruitgang die u maakt in uw godsdienst is maar zeer minimaal. U hebt een beetje kracht, maar dat is zo weinig, zodat u maar heel moeizaam vooruit komt. Ach, hinkende broeder, ook tot u komt dit woord van verlossing. Hoewel u op twee gedachten hinkt, stuurt de Meester mij tot u met deze boodschap: “Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Zo de HEERE God is, volg Hem na en zo het Baäl is, volg hem na!” Overdenk uw wegen; “Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven en niet leven.” “Zo schik u, o Israël om uw God te ontmoeten.” Wacht niet langer, maar kies voor God en Zijn waarheid.

En ik zie nog een andere groep: de blinden. Ja u, die niet kunt zien wie u zelf bent. U die zo goed bent in eigen ogen, terwijl u vol bent van het kwaad. Die in plaats van zoetheit, bitterheid voortbrengt en in plaats van licht, duisternis. Tot u word ik gezonden. U, blinde zielen, die uzelf niet kunt zien in uw verloren staat. U, die maar niet gelooft dat de zonde werkelijk zo gruwelijk is en u die niet overtuigd kunt worden van het feit dat God een heilig en rechtvaardig God is, tot u ben ik gezonden. Tot u, die de Heiland niet kunt zien, die geen heerlijkheid in Hem ziet, dat u Hem zou begeren, geen glorie in de godsdienst, geen blijdschap in het dienen van God, geen vreugde in Zijn kind te zijn. Tot u word ik gezonden.

Ach, tot wie word ik, als ik de tekst lees, eigenlijk niet gezonden? Want het gaat nog verder dan dit. Hij geeft niet alleen een nauwkeurige omschrijving, zodat iedere afzonderlijke situatie behandeld wordt, maar aan het eind komt er nog een tekst die iedereen erbij insluit: “Ga uit in de wegen en heggen.” Hierin besluiten we alle rangen en standen die er zijn. De heer te paard op de weg, de vrouw die voortsukkelt, de rover die op de loer ligt voor een reiziger, dezen zijn allemaal op de weg en ze moeten allen gedwongen worden om in te komen. Daar in de heggen ligt een arme ziel, wiens slaapplek weggeveegd is, die nu zoekt naar beschutting en een plaats waar hij zijn moede hoofd neer kan leggen. Tot u word ik vanmorgen gezonden. Dit is het algemene gebod: “Dwing hen in te komen.”

Nu stop ik even, nadat ik de karakters beschreven heb. Ik stop en kijk naar de enorme taak die voor me ligt. Melanchton heeft dit juist verwoord: ‘De oude Adam was te sterk voor de jonge Melanchton.’ Het is als een kind dat probeert Simson te overweldigen. Zo is het voor mij, als ik probeer om een zondaar naar het kruis van Christus te leiden. En toch stuurt mijn Meester mij om de verlorenen op te zoeken. O, ik zie een hoge berg voor me, een berg van menselijke verdorvenheid en trage onverschilligheid. Maar in geloof roep ik uit: “Wie zijt gij, o grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbabel zult gij worden tot een vlak veld.” Zegt mijn Meester: “Dwing hen in te komen”? Al is de zondaar als Simson en ben ik als een kind, ik zal hem leiden aan een draad. Als God zegt: ‘Doe dat’ en ik probeer het te doen in geloof, dan zal het gebeuren. En al is het dat ik zondaren met een kreunend, worstelend en wenend hart zoek te dwingen om in te komen, de liefelijke dwang van de Heilige Geest zal meegaan met ieder woord dat ik spreek. En sommigen zullen gedwongen worden om in te komen.

En dan nu aan het werk. Onbekeerden, onverzoenden, onwedergeborenen, ik dwing u in te komen. Sta me toe om u die zich bevindt op de wegen van de zonde als eerste toe te spreken en mijn boodschap voor u te herhalen. De Koning van de hemelen stuurt u een genadige boodschap. Hij zegt: “Want Ik heb geen lust aan de dood des stervenden, spreekt de Heere HEERE, daarom bekeert u en leeft.” “Komt dan en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.”

Lieve broeder, mijn hart springt op van vreugde als ik bedenken welk een goede boodschap ik u brengen mag. Toch bedroeft het mij als ik zie dat u dat niet vindt en u zich ervan afkeert en er geen acht op geeft. Sta me toe u uit te leggen wat de Koning voor u heeft gedaan. Hij wist van uw schuld en vooraf zag Hij dat u uzelf te gronde zou richten. Hij wist dat uw bloed zou moeten vloeien om aan Zijn gerechtigheid te voldoen. Om deze hindernis te voorkomen, om u te redden en toch niets af te doen aan Zijn gerechtigheid, is Jezus Christus gestorven.

Zou u dit beeld u even voor ogen willen stellen? U ziet die Man daar op Zijn knieën in de Hof van Gethsémané. Hij zweet druppelen bloed. Ook ziet u die Ongelukkige, Lijdende, daar gebonden staan aan een paal en op een vreselijke manier gepest worden, totdat Zijn schouderbladen zichtbaar worden als witte eilanden in een zee van bloed. Als laatste ziet u dezelfde Man, hangend aan het kruis met Zijn armen uitgestrekt en met Zijn voeten vastgeslagen, stervend, kreunend en bloedend. Dan klinkt het: “Het is volbracht.”

Dit alles heeft Jezus Christus van Nazareth gedaan, zodat God in Zijn gerechtigheid de zonde kan

vergeven en zodat ik u vanmorgen deze boodschap mag brengen: “Geloof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden.” Dat betekent: vertrouw Hem, verlaat uw eigen werken en uw eigen wegen en zet uw hart alleen op deze Man, Die Zichzelf gaf voor zondaren.

Wel broeder, ik heb u deze boodschap doorgegeven en wat is uw antwoord erop? Keert u zich er vanaf? Zegt u mij dat het u niets zegt? Dat u het niet kunt aanhoren? Dat u nog wel naar mijn woorden wilt luisteren, maar dat u liever wilt overgaan tot de orde van de dag? Naar uw boerderij of uw handelswaar?

Stop broeder, mijn opdracht was niet om het u alleen maar aan te zeggen en dan weer verder te gaan. Nee, ik moet u dwingen om in te komen. Sta me toe om u nog het volgende te zeggen, voordat ik verder ga. Namelijk, dat ik oprecht ben in het verlangen, dat u dit gebod van de Heere zult gehoorzamen. Hiervan is God mijn Getuige.

U kunt uw eigen verlossing wel verachten, maar ik veracht hem niet. U kunt wel weggaan en vergeten wat u allemaal hoort, maar ik wil dat u weet dat de dingen die ik nu zeg, mij in de voorbereiding al menige zucht gekost hebben. Ik spreek tot u vanuit het diepste van mijn ziel, mijn arme broeder, wanneer ik u smeeke in Naam van Hem, Die dood was en nu leeft tot in der eeuwigheid. Overdenk toch de boodschap van mijn Meester, die ik in Zijn Naam tot u breng. Of blijft u Hem verachten en verwerpen? Dan moet ik een andere toon tegen u gebruiken. Ik breng u in alle oprechtheid en toegenegenheid niet alleen de boodschap en nodiging, ik ga nog verder.

Zondaar, in Gods Naam beveel ik u om berouw te hebben en te geloven. U vraagt mij naar mijn bevoegdheid? Ik ben een vertegenwoordiger van de hemel. Van mijn kwalificaties zijn er sommige geheim en bevinden zich in mijn hart, andere zijn openbaar in de vorm van de vruchten van mijn bediening die hier in dit gebouw zitten en staan waar God mij vele zielen heeft toevertrouwd.

Zo waar als de eeuwige God mij opdracht geeft om Zijn Evangelie te prediken, zo beveel ik u om te geloven in de Heere Jezus Christus. Niet op mijn eigen gezag, maar op gezag van Hem, Die zei: “Gaat heen in de gehele wereld, predik het Evangelie aan alle creaturen.” En Hij voegde daar deze plechtige bekrachtiging aan toe: “Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden.”

Als u mijn boodschap verwerpt, onthoud dit dan: “Als iemand de wet van Mozes heeft teniet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid, onder twee of drie getuigen; hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die de Zoon van God vertreden heeft?” Een ambassadeur staat niet onder degenen met wie hij onderhandelt, maar erboven. Als Gods knecht op zijn plek is, omgord met de almacht van God en gezalfd met heilige zalf, dan moet hij de mensen bevelen, spreken met alle bevoegdheid en ze dwingen in te komen: ‘Beveel, vermaan, berisp met alle lankmoedigheid.’

Keert u zich af en zegt u dat u niet bevolen wilt worden? Dan verander ik wederom van toon. Als dit niet werkt, moet ik andere middelen aanwenden. Mijn broeder, ik spreek tot u in eenvoudige woorden en ik vermaan u om te vluchten tot Christus. O, mijn broeder, weet u hoe liefdevol Christus is?

Laat ik u iets vanuit mijn eigen ziel vertellen, wat ik van Hem weet. Ook ik verachtte Hem. Hij klopte op de deur van mijn hart en ik weigerde om open te doen. Hij kwam keer op keer, morgen na morgen, nacht na nacht tot mij. Hij raakte mij in mijn geweten en sprak tot mij door Zijn Geest. En toen de donder van de wet uiteindelijk overwon in mijn geweten, had ik alleen maar harde gedachten van Christus en vond ik Hem wreed en liefdeloos. O, ik kan het mijzelf nooit vergeven dat ik zo slecht van Hem gedacht heb. Maar wat een liefdevolle ontvangst kreeg ik, toen ik tot Hem kwam. Ik dacht dat Hij mij zou slaan, maar Zijn vuist was niet gebald van toorn, maar geopend in genade. Ik was er zeker van dat uit Zijn ogen bliksemstralen van toorn mij zouden treffen, maar in plaats daarvan waren ze vol tranen. Hij omhelsde me en kustte me. Hij nam mijn vuile kleren af en kleepte me met Zijn gerechtigheid. Hij gaf mijn ziel reden om te juichen. In het huis van mijn hart en in het huis van Zijn Kerk was grote blijdschap. Omdat Zijn zoon, die verloren was, gevonden was en hij die dood was weer levend geworden was.

Ik vermaan u dan: 'Zie op Jezus Christus en word verlicht!' Zondaar, u zult er nooit spijt vankrijgen. Ik sta borg voor mijn Meester en zeg u dat het u nooit zal berouwen. U zult niet meer verlangen om terug te gaan tot uw staat van vervloeking. U zult uit Egypte gaan en zult het Beloofde Land ingaan en zult het vinden, overvloeiende van melk en honig. U zult ondervinden dat de beproevingen in het leven van een christen zwaar kunnen zijn, maar u zult ook ondervinden dat genade ze licht maakt. En als ik de vreugde en de genoegens van het kindschap Gods niet eerlijk verteld heb, mag u mij daar op aanspreken. "Smaakt en ziet dat de Heere goed is" en ik weet zeker dat u erachter zult komen dat Hij niet alleen goed is, maar beter dan mensenlippen ooit kunnen beschrijven. Ik weet niet met welke argumenten ik u nog meer zou kunnen overtuigen. Ik doe een beroep op uw eigenbelang.

O, mijn arme vriend, zou het nu niet beter zijn om verzoend te zijn met de God van de hemel, dan dat u Zijn vijand bent? Welk voordeel hebt u bij een Gode-vijandig leven? Bent u vrolijker als u Zijn vijand bent? Antwoord me, vreugdezoeker, kunt u daar enig plezier in vinden? Antwoord me, eigengerechtigde man, hebt u rust gevonden voor uw voeten in uw eigen werken? O, u die maar doorgaat met het oprichten van eigengerechtigheid, ik zeg u: 'Laat uw geweten spreken.' Is het een vrolijk pad waar u op wandelt?

Ach, mijn vriend: "Waarom weegt gij geld uit voor hetgeen geen brood is en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtelijk naar mij en eet het goede en laat uw ziel in vetigheid zich verlustigen." Ik vermaan u in naam van alles wat heilig en ernstig is, alles wat belangrijken eeuwig is, vlucht voor uw leven, kijk niet achterom, sta niet stil op de vlakke, stop niet voordat u zeker weet dat u aandeel hebt in het bloed van Christus. Dat bloed dat reinigt van alle zonden.

Blijft u nog steeds koud en onverschillig? Laat de blinde zich niet door mij naar de bruiloft leiden? Wil de verminkte zijn hand niet op mijn schouder leggen om hem te ondersteunen op weg naar het feestmaal? Staat de arme mij niet toe om naast hem te lopen? Moet ik nog krachtigere bewoordingen gebruiken om u te dwingen in te gaan?

Zondaren, één ding is duidelijk, als u nog onbekeerd bent, hebt u daar geen enkel excuus voor. Als u (van de grijsaard tot het kleinste kind) vandaag Christus niet omhelst, zal uw bloed op uw eigen hoofd zijn. Nu zal blijken, zo God met mij is, dat een mens met de hulp van de Heilige Geest zijn

naaste bij de Heere kan brengen. Kom, ik moet me niet af laten leiden door uw weigering. Als mijn vermaningen falen, moet ik iets anders proberen.

Mijn broeder, ik smeed u: 'Kom, stop en overweeg.' Weet u wat u verwerpt? U verwerpt Christus, Hij die uw enige Zaligmaker is: "Want niemand kan een ander fundament leggen, want er is ook onder de hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden." Broeder, ik kan dat waar u mee bezig bent niet verdragen, want u vergeet één ding. De dag komt dat uw krachten af zullen nemen. Uw hart zal stoppen met kloppen en u en de dood, dat vreselijke monster, zullen elkaar ontmoeten.

Waar zult u blijven in de doodsijordaan zonder een Verlosser? Een sterfbed is ijzig koud zonder de Heere Jezus Christus. Sterven op zich is al erg genoeg. Zelfs voor degene met het grootste geloof en de beste hoop is de dood niet iets om gemakkelijk over te denken. Het is vreselijk om de overgang te maken van het zienlijke naar het onzienlijke, van het sterflijke naar het onsterflijke, van de tijd naar de eeuwigheid. U zult ondervinden hoe zwaar het u valt door de ijzeren poort van de dood te gaan, zonder gedragen te worden op engelenvleugelen die u naar de hemelpoort brengen. Dit alles zal hard zijn zonder Christus.

U blijft maar in mijn gedachten. Ik zie u vanmorgen zelfmoord plegen en ik beeld me in aan de kant van uw bed te staan en uw gekerm te horen. Ik weet dat u sterft zonder enige hoop en die gedachte kan ik niet verdragen. Ik zie mezelf naast uw kist staan en staar in uw ijskoude gezicht en ik hoor mezelf zeggen: 'Deze man verwierp Christus en verachtte de verlossing.' Ik bedenk de bittere tranen die over mijn wangen zullen rollen als ik bedenk dat ik niet eerlijk met u gehandeld heb en hoe de ogen, zo vast gesloten door de dood, mij lijken te berispen en zeggen: 'Dominee, ik kwam in 'The Music Hall', maar u hebt me niet eerlijk behandeld; u hebt me vermaakt, u hebt tegen me gepreekt, maar u hebt me niet gesmeekt. U verstond niet wat Paulus bedoelde, toen hij zei: "Alsof God door ons bade; wij bidden u van Christus wege: Laat u met God verzoenen".'

Ik heb nog een reden waarom ik u wil smeken deze boodschap tot u te laten doordringen. Ik zie mijzelf voor de rechterstoel van God staan. Zo waarachtig als de Heere leeft zal de oordeelsdag komen. Geloof u dat? U bent toch geen ongelovige? Uw geweten staat het niet toe dat u de Schrift in twijfel trekt. U kunt het zich wel inbeelden dat u dit doet, maar in werkelijkheid is het niet zo. U voelt wel dat er een dag zal komen dat God de wereld zal richten in gerechtigheid. Ik zie u staan, midden in die menigte en Gods oog is op u gericht. Het lijkt wel alsof Hij nergens anders naar kijkt, dan alleen naar u. En Hij gebiedt u voor Hem te verschijnen. Hij toont u al uw zonden en Hij zegt: 'Gaaf weg van Mij, gij vervloekte, in het eeuwige vuur van de hel!'

Mijn hoorder, ik kan de gedachte van u op die plek niet verdragen. De rillingen lopen over mijn rug als ik bedenk dat één van mijn hoorders verdoemd zal worden. Wilt u eens indenken hoe het zal zijn om daar te staan? Het woord klinkt: "Gaaf weg van Mij, gij vervloekte." Ziet u hoe de kuil zich opent om u te verslinden? Hoort u het geroep van hen die u voorgingen in die eeuwige poel van pijn? In plaats van het beeld u voor ogen te schilderen, wend ik me tot u met de woorden van de geïnspireerde profeet: "Wie van ons kan wonen bij een verterend vuur? Wie van ons kan leven bij een eeuwige brand?"

O, mijn broeder, ik kan het niet toelaten dat u de godsdienst zomaar aan de kant schuift. Nee, ik

denk aan wat er na de dood komt. Het zou van een totaal gebrek aan menselijkheid getuigen als ik iemand zag die op het punt stond zichzelf te vergiftigen en ik zou de beker nietuit zijn hand slaan; of een ander die klaarstond om van de ‘London Bridge’ af te springen en ik zou niet alles in het werk stellen om hem tegen te houden. En ik zou nog slechter dan de duivel zelf zijn, als ik u nu niet met alle liefde, vriendelijkheid en ernst zou smeken om ‘naar het eeuwige leven te grijpen’ en ‘om niet te werken om de spijs die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven.’

Een hypercalvinist zou mij kunnen zeggen, dat ik nu niet goed bezig ben, maar ik kan er ook niets aan doen, het is mijn plicht. Eens moet ik voor mijn Rechter verschijnen. Bovendien zou ik mijn ambt oneer aandoen als ik u niet met tranen zou smeken of u niet verlost wilt worden. Dat u op Jezus Christus zou zien om Zijn heerlijke genade te ontvangen.

Maar baat dit ook niet? Zijn al mijn smekingen niet aan u besteed? Stopt u uw vingers in uw oren? Dan verander ik weer van toon. Zondaar, ik heb u gesmeekt, zoals een man zijn vriend smeekt. Ik spreek tot u met zoveel ernst alsof het om mijn eigen leven gaat. Ik maak ernst met mijn eigen ziel, maar niets meer dan met de zielen van mijn gemeenteleden. Daarom, als u deze smeekbede blijft verwerpen, heb ik nog wat anders te zeggen.

Ik moet u bedreigen. U zult niet altijd waarschuwingen als deze blijven horen. Er komt een dag dat alle dienaren van het Woord zullen zwijgen, tenminste, voor u. U zult ze namelijk niet meer horen, omdat u gestorven bent. Dan zal er geen bedreiging meer klinken, dan zal er alleen maar de vervulling van alle bedreigingen zijn. Dan klinkt er geen belofte meer, geen verkondiging van vergeving of genade, geen bloed dat van vrede spreekt. Dan zal het land waar er nog een sabbat is, opgeslokt zijn door een eeuwige nacht van ellende, waar het verboden is om het Evangelie te preken, omdat het toch vergeefs zou zijn.

Ik verzoek u dan, luister naar de stem die nu tot uw geweten spreekt. Want als u dit niet doet, zal God tot u spreken in Zijn toorn en Hij zal u, met groot misnoegen, zeggen: “Ik heb geroepen en gijlieden hebt geweigerd; Mijn hand uitgestrekt en er was niemand die opmerkte. Zo zal Ik ook in uw verderf lachen; Ik zal spotten als uw vreze komt.”

Zondaar ik bedreig u nog een keer. Denk eraan, het zal niet lang duren, totdat u deze waarschuwingen niet meer hoeft aan te horen. U denkt dat u nog een lang leven zult hebben, maar beseft u wel hoe kort dat is? Hebt u ooit bedacht hoe kwetsbaar u wel bent? Hebt u ooit een lichaam gezien dat door een anatoom in stukken is gesneden? Zag u ooit zoiets wonderbaarlijks als het menselijk lichaam?

‘Wonderlijk dat een harp van duizend snaren zolang zuiver blijft.’

Als één van die snaren verdraaid wordt, als een mond vol voedsel op de verkeerde plek terechtkomt, kunt u sterven. Iets waar wij van denken dat het ons weinig kwaad kan doen, kan ons spoedig doen sterven als God dat wil. Sterke mannen zijn om het leven gekomen door kleine en nietsbetekenende ongelukjes en dat kan u ook overkomen. In de kerk, in Gods huis, vallen mensen soms dood neer. Hoe vaak horen we het niet dat iemand op straat zomaar in elkaar zakt en het tijdelijke met het eeuwige moet verwisselen, bijvoorbeeld door een hartaanval.

Bent u er zeker van dat uw hart gezond is? Is uw bloedsomloop in orde? Weet u dat heel zeker? Als dát zo is, hoelang zal dat dan zo blijven? O, misschien zijn er sommigen van u die Eerste Kerstdag al niet meer zullen meemaken. Het kan zijn dat de opdracht al geklonken heeft: "Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven en niet leven." Weg uit deze kolossale gemeente. En ik kan u wellicht met redelijke nauwkeurigheid vertellen hoeveel er in een jaar zullen sterven. Maar één ding is zeker, dat zoals we hier samen zijn, we niet weer zullen samenkomen. Sommigen uit deze immense gemeente, misschien twee of drie, zullen zijn heengegaan voordat het nieuwe jaar gekomen zal zijn.

Ik wil u eraan herinneren, mijn broeder, dat de poort naar verlossing dan gesloten zal zijn óf u bent niet op de plek waar die poort gevonden wordt. Kom, laat de bedreiging toch op u inwerken. Ik waarschuw u niet zonder enige reden, maar in de hoop dat een waarschuwing van uw broeder u zal uitdrijven naar de plaats waar God Zijn feestmaal van het Evangelie bereid heeft.

En nu, is de situatie uitzichtloos? Heb ik dan helemaal niets meer tegen u te zeggen? Toch wel, ik heb nog een woord voor u. Vertel mij eens broeder, wat is het dat u weghoudt bij Christus? Ik hoor iemand zeggen: 'O dominee, het is omdat ik mezelf te schuldig voel.' Dat kan niet, mijn vriend, dat kan niet. 'Maar dominee, ik ben de grootste der zondaren.' Vriend, dat bent u niet, de grootste der zondaren is vele jaren geleden al gestorven en naar de hemel gegaan. Zijn naam was Saulus van Tarsen, later genoemd: de apostel Paulus. Hij was de grootste der zondaren en ik weet zeker dat hij de waarheid sprak. 'Nee', zegt u nog steeds, 'ik ben te walgelijk.' U kunt niet walgelijker zijn dan de grootste der zondaren. Dan bent u in ieder geval de op één na walgelijkste en stel dat u de slechtste bent die er op dit moment leeft, dan bent u nog de op één na slechtste, want Paulus was de slechtste.

Maar stel dat u de allerergste bent, zou dat dan niet juist de reden moeten zijn, waarom u tot Christus zou moeten komen? Hoe zieker een mens is, des te meer reden heeft hij om naar een ziekenhuis of dokter te gaan. Hoe armer u bent, hoe meer reden u hebt om liefdadigheid van een ander te aanvaarden. Nu, Christus wil geen verdienste van u, Hij geeft om niet. Hoe slechter u bent, des te meer welkom bent u bij Hem.

Mag ik u nog een vraag stellen? Denkt u dat u ooit beter zult worden, als u zich blijft verbergen voor Christus? Als dat zo is, dan weet u nog maar heel weinig van de weg naar verlossing. Nee meneer, des te langer u blijft wachten, des te slechter zal het met u gaan. Uw hoop zal afnemen en uw wanhoop zal toenemen. Satans greep op u zal nog sterker worden en u zult hopelozener worden dan ooit tevoren. Kom, ik smeed u, zie toch dat er door te vertragen niets gewonnen wordt, maar dat juist daardoor alles verloren kan zijn.

'Maar', roept een ander, 'ik voel dat ik niet kán geloven.' Nee, mijn vriend en je zult ook nooit geloven als je blijft zien op jouw geloven. Weet je nog, ik ben hier niet gekomen om je te nodigen tot het geloof, maar tot Christus. 'Maar', zeg je 'wat is dan het verschil?' Waarom is het altijd zo dat je het wel wilt geloven, maar dat je het nooit daadwerkelijk doet? Omdat je vraag moet zijn: 'Wát moet ik dan geloven?' En dan zal het geloof als een gevolg van jouw zoeken komen. Wij hebben in eerste instantie niet met het geloof te maken, maar met Christus.

Ik smeed je, kom naar Golgotha en zie het kruis. Zie Gods Zoon, Die hemel en aarde schiep, sterven voor je zonden. Zie op Hem, is er in Hem geen kracht om zalig te maken? Zie Zijn gezicht,

vol medelijden. Is er geen liefde in Zijn hart om Zijn gewilligheid tot zalig maken te bewijzen? Het zicht op Christus, zal je zeker helpen te geloven, zondaar. Niet eerst geloven en dan tot Christus komen, anders is je geloof waardeloos. Ga tot Christus, zonder geloof en werp je op Hem, kom je om, dan kom je om.

Maar ik hoor nog een andere klacht. ‘O, dominee, u weet niet hoe vaak ik al genodigd ben en keer op keer heb ik de Heere verworpen.’ Ik weet het inderdaad niet en ik wil het ook nietweten. Het enige wat ik weet, is dat de Meester mij gestuurd heeft, om u te dwingen in te komen, dus ga nu met mij mee. Misschien hebt u wel duizend nodigheden verworpen, laat dit niet de duizend-en- eerste zijn. U bent veel in Gods huis geweest en uw hart werd alleen maar harder. Maar zie ik geen traan in uw ogen?

Kom, mijn broeder, laat deze preek u vanmorgen niet nog verder verharderen. O, Geest van de levende God, kom en smelt dit hart, want het is nog nooit gesmolten en dwing het om in te gaan. Ik kan u niet laten gaan om zo’n nietszeggend excuus. Als u Christus al zoveel jaren versmaad hebt, zijn er zoveel redenen te over om Hem juist nu niet meer te versmaden.

Hoorde ik u fluisteren dat het u eigenlijk niet gelegen komt? Wat zal ik daarop zeggen? Wanneer komt het u dan wel gelegen? Komt het u goed uit als u in de hel ligt? Of op uw sterfbed, als de dood u verstikt, als u het angstzweet uitbreekt? Of wanneer u verschrikkelijke pijn lijdt en u op de rand van de dood bent? Nee meneer, nu is het de beste tijd. Moge God het schenken. Ik heb geen volmacht om u morgen tot Christus te nodigen. De Meester geeft u geen uitnodiging voor volgende week dinsdag. De uitnodiging luidt: “Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhard uw harten niet.” Want de Geest zegt: “Heden.”

“Komt, laat ons tezamen richten”, waarom zou u het nog uitstellen? Het kan de laatste waarschuwing wel zijn. Als u het uitstelt, zult u misschien nooit meer kunnen huilen, althans niet meer in de kerk. Als u weggaat, zegt God misschien: ‘Laat hem, hij is aan de afgoden overgegeven.’ Dan zal Hij de teugels loslaten en is het zeker dat alleen de eeuwige verdoemenis en een haastig verderf u wachten. Nogmaals, is alles tevergeefs? Komt u niet tot Christus? Wat kan ik dan nog doen? Ik heb nog één reserve waar ik uit kan putten. Ik kan nog voor u wenen en bidden. U kunt de predikant uitlachen of hem een fanatiekeling noemen, of zijn boodschap verachten, hij zal u niet berispen en geen beschuldiging tegen u inbrengen bij de grote Rechter. Uw beledigingen zijn wat hem betreft vergeven, voordat ze uitgesproken zijn. Maar u zult weten dat de boodschap die u nu verwerpt, afkomstig is van iemand die u lief heeft. U zult weten dat, hoewel u uw ziel aan de satan overgeeft en in uw onverschilligheid deze boodschap van geen waarde acht, er tenminste één is die ernst maakt met uw ziel. Eén die voordat hij hier kwam, worstelde met zijn God om kracht voor deze preek en die als hij deze plek straks verlaat, zijn hoorders niet vergeet.

Ik zeg u nogmaals, als woorden falen, kunnen we nog wenen, want woorden en tranen zijn de wapens waarmee dienaren van het evangelie mensen dwingen om in te gaan. U kunt zich niet voorstellen en wellicht gelooft u het ook niet hoe bezorgd een van God geroepen dienstknecht is over zijn gemeente en sommigen van hen in het bijzonder. Ik hoorde een aantal dagen geleden nog van een jongeman wiens vaders gebed was dat hij tot Christus gebracht zou worden.

Hij kreeg echter kennis aan een ongelovig meisje en nu verwaarloost hij zijn zaken en leeft in

zonde. Ik zag het bleke gezicht van zijn vader. Ik heb hem zelf niet gevraagd om het verhaal te vertellen, want dat zou alleen maar zout in de wond strooien en hem nog meer verdriet geven. Ik ben wel eens bang, dat hij van verdriet zal sterven.

Jongeren, jullie bidden misschien niet voor je ziel, maar jullie moeders worstelen aan de troon der genade. Jullie denken niet aan jullie eigen behoud, maar jullie vaders zijn voortdurend bezorgd. Ik ben wel eens op gebedssamenkomsten geweest waar Gods kinderen baden met niet minder nood alsof het om hun eigen zielen ging. Is het dan niet vreemd dat wij hemel en aarde bewegen voor jullie behoud en dat je nog niet één keer aan jezelf denkt en geen enkel belang hebt bij eeuwigheidszaken?

Nu richt ik mij tot enigen in het bijzonder. Er zijn onder u leden van christelijke kerken, die van de godsdienst hun belijdenis maken. Maar tenzij dat ik mij vergis, en dat hoop ik, is uw belijdenis een leugen. U leeft er niet naar, u onteert haar. U kunt geregeld wegblijven uit Gods huis, of u maakt zich schuldig aan nog ergere zonden. Nu vraag ik u die Gods Naam bepaald geen goed doet: ‘Denkt u dat u mij uw pastor kunt noemen en dat tegelijkertijd mijn ziel niet huivert en in het verborgene om u weent?’ Nogmaals zeg ik: ‘Het kan voor u wel van weinig belang zijn dat u het kleed van uw ‘christen-zijn’ bevuilt, maar het is van groot belang voor Gods verborgen en die zuchten, wenen en kreunen vanwege de ongerechtigheden van de belijders van Sion.’

Nu dan, is er nog iets wat een prediker kan doen, naast wenen en bidden? Ja, er is nog één ding. God heeft Zijn knechten niet de kracht van bekering gegeven, maar wel iets wat daar aan verwant is. Het is onmogelijk voor iemand om zijn naaste te bekeren; en toch, hoe worden mensen uit God geboren? Zegt de apostel niet over een bepaalde persoon, dat hij hem in zijn banden geteeld heeft? Nu, de prediker heeft zijn kracht van God ontvangen, die we moeten zien als beide de vader en de moeder van degenen die uit God geboren worden. Want de apostel zegt, dat hij als in barensnood was voor de zielen, totdat Christus gestalte in hen kreeg.

Wat kunnen we dan doen? We kunnen de Geest smeken. Ik weet dat ik het Evangelie gepreekt heb en dat ik het in alle ernst gepreekt heb. Ik daag mijn Meester uit om Zijn belofte waar te maken. Hij heeft gezegd dat Zijn Woord niet ledig tot Hem zou wederkeren. En dat zal het ook niet. Het ligt in Zijn handen, niet in de mijne. Ik kan u niet dwingen, maar U, o Heilige Geest, Die de sleutel van het hart hebt, kunt dat wel. Is het u ooit opgevallen, dat in Openbaringen, waar staat: “Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop”, een paar verzen daarvoor dezelfde Persoon wordt beschreven, als Degene die de sleutel van David heeft? Dus als kloppen niet baat, heeft Hij de sleutel en kan en zal Hij binnenkomen.

Nu, als het kloppen van een ernstige prediker bij u niet de overhand heeft, dan rest nog die geheime opening van het hart door de Geest, zodat u gedwongen zult worden. Ik achtte het mijn plicht om u zo te behandelen, alsof ik het moest doen. Nu geef ik het in handen van mijn Meester. Het kan Zijn wil niet zijn, dat wij wel in barensnood zijn, maar geen geestelijke kinderen voorbrengen. Het ligt bij Hem, Hij is Heere van het hart. En de eeuwigheid zal openbaren, dat sommigen van u, gevangen door soevereine genade, gewillige gevangenen van de alles overwinnende Jezus zijn geworden en dat uw harten hebben gebogen voor Hem door deze prediking.

Amen!

[X](#)[Facebook](#)[WhatsApp](#)